

Pöytälampan kellertävä valo osuu makuuhuoneen vaaleansinistä seinää vasten. Yön pimeydessä valo on lempeä ja lämmin. En halua sammuttaa sitä, sillä se olisi merkki siitä että tämä päivä on nyt tässä, mitään ei enää voisi tapahtua. Ja niin, jos ihan suoraan uskallan avautua, niin tuolla tapahtumisella tarkoitan siis hänen puhelin soittoaan. Tämä mykkäkoulu on tuntunut pidemmältä kuin koskaan, vaikka vasta eilen se alkoi. Mutta minä en soita ensin! En!.. vaikka kuinka tottuneesti sormeni hipaiseekin hänen nimensä kännykkäni näytölle, mutta en voi soittaa, en vain voi. Hän tekee tätä usein, kiusaa minua. Rankaisee jostain aivan todella mitättömästä asiasta. Saa minut kiemurtelemaan huolesta, epätietoisuudesta, itkusta ja kaikista niistä sanoista jotka haluaisin hänelle sanoa. Valtataistelua vai manipulointia? Vai ovatko ne sama asia? Makaan tässä sängyllä yksin, ja kuulen kuinka yläkerrassa naapurit harrastavat seksiä. Mieleni valtaa haikeus, ikävä. Mitä jos tämä ei olekaan vain mykkäkoulua, vaan ihan oikeasti kaiken loppu?! Yöpöydällä olevan pöytälampan valo ei enää näyttäydy millään tavoin lempeältä, ennemminkin painostavalta ja aivan liian kirkkaalta. Tuohon valoon liittyy liikaa hyviä hetkiä.. nyt se on vain valo joka odottaa sammumista. Hän soitti... tai minä soitin, hän ei vastannut ja soitti sitten myöhemmin takaisin. Juttelimme aika pitkään. Olin huojentunut, tunsin kuinka verenpaineeni tasoittui ja hermoni rauhoituivat. Puhuin hänelle kuin ihastunut koulutyttö, olin vaan niin onnellinen ettei se loppunutkaan, tämä meidän suhde... tai juttu, tai noh, tapailu. Nauroin, sanoin söpöjä juttuja, kerroin miten olin ikävöinyt. Olin niin hyvä. Olin parasta mitä hän oli ikinä kokenut. Olin nainen. Vahva ja sensuelli, lämmin ja viisas, ymmärtäväinen ja kannustava. Silitin hänen päätänsä ja suutelin pehmeästi. Ja mitä hän teki? Hän vastaanotti.